

РЕШЕНИЕ

№ 216

гр. С.З., 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Антонина Д. Динева Николова
като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Въззивно търговско дело
№ 20225501000205 по описа за 2022 година

Обжалвано е решение № 268/15.12.2021г., постановено по гр.д. № 1216/2021г. по описа на Районен съд - К., с което е отхвърлен предявеният иск от Н. Б. Т. против "О.Ф.Б." ЕАД за признаване за установено, че Н. Б. Т. не дължи на "О.Ф.Б." ЕАД сумите 7 064, 29 евро главница, 353,79 евро договорна лихва за периода от 18.11.2009 год. до 13.09.2010 г., 19.60 евро лихва за забава за периода от 18.12.2009 г. до 13.09.2010 г., законната лихва върху главницата от 14.09.2010 г. до изплащане на вземането и 830.94 лв. разноси по делото по издадения по ч.гр.д. № 2593/2010 год. по описа на Районен съд - К. изпълнителен лист поради погасяване на вземането по давност и настъпила предвидена в закона перемпция по чл.433, ал.1, т.8 ГПК и Н. Б. Т. е осъдена да заплати на "О.Ф.Б." ЕАД сумата 300 лв., представляваща разноси по делото.

Въззивникът Н. Б. Т. излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания акт, като иска неговата отмяна, алтернативно съдът да спре производството по делото до постановяване на решение по тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК. Не са направени доказателствени искания. Претендират се разноските по делото.

В законоустановения срок е постъпил отговор от въззиваемия „О.Ф.Б. ЕАД, в който взема становище по направените в жалбата оплаквания. Моли въззивната жалба да бъде отхвърлена и първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Няма искания за събиране на доказателства. Претендира разноските по делото.

Окръжен съд – гр. С.З., в настоящият състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производства, намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл.124 ГПК във връзка с чл.439 ГПК.

Ищцата Н. Б. Т. моли съда да признае за установено, че не дължи на "О.Ф.Б." ЕАД сумата 7 064,29 евро главница, 353,79 евро договорна лихва от 18.11.2009 г. до 13.09.2010 г., 19.60 евро лихва за забава от 18.12.2009 г. до 13.09.2010 г., законната лихва върху главницата от 14.09.2010 г. до изплащане на вземането, 830, 94 лв. разноски по делото по издадения по ч.гр.д. № 2593/2010 г. по описа на РС-К. изпълнителен лист поради това, че вземането е погасено по давност и на основание предвидената в закона перемпция, след изтичане на 2 годишния срок по чл.433, ал.1, т.8 ГПК считано от последното предприето действие по принудително изпълнение, образуваното изпълнително производство е прекратено по силата на закона на 01.06.2013 год. Претендира ответникът да бъде осъден да ѝ заплати направените по делото разноски.

Ответникът "О.Ф.Б." ЕАД взема становище, че предявеният иск е неоснователен, моли съда да го отхвърли и да му присъди сторените в производството разноски, прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на ищцата.

Безспорно в отношенията между страните е, че въз основа на влязла в сила заповед № 1932/15.09.2010 г. за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 2593/2010 г. по описа на Районен съд - К. е разпоредено длъжниците Е.Й.М. и Н. Б. Т. да заплатят солидарно на кредитора "Б.Д." ЕАД, сумата: 7 064.29 евро главница, 353.79 евро договорна лихва от 18.11.2009 г. до 13.09.2010 г., 19.60 евро лихва за забава от 18.12.2009г. до 13.09.2010г., законната лихва върху главницата от 14.09.2010 г. до изплащане на вземането,

както и сумата 830.94 лв. разноси по делото. Вземането произтича от Договор за кредит за текущо потребление от 21.04.2008 г., Общи условия, сключен между „Б.Д.” ЕАД, като кредитор и Е.Й.М., като кредитополучател и Договор за поръчителство от 21.04.2008 г., сключен с Н. Б. Т..

Издаден е изпълнителен лист за вземането въз основа на който на 07.10.2010 г. по молба на „Б.Д.” ЕАД е образувано изп. дело №1119/2010 г. на ЧСИ Д.Ц. срещу Е.Й. и Н.Т.. Със същата молба взискателят е поискал налагане на заповор на трудовото възнаграждение на Н.Т. в „А.“ АД и е възложил на ЧСИ действията по чл.18 от ЗЧСИ.

На 22.10.2010 г. ЧСИ Д.Ц. е изпратила заповорно съобщение до „А.“ АД за налагане на заповор върху вземанията на Н.Т. и заповорно съобщение до „А.“ АД за налагане на заповор върху вземанията на Е.М. през месец октомври 2010 г.

На 07.06.2011 г. „А.“ АД е уведомило ЧСИ Д. Ц., че Н. Б. Т. не е работник в дружеството и разпореждането за заповор на трудовото й възнаграждение не може да бъде изпълнявано.

В периода 01.06.2011 г. – 01.02.2017 г. по изп. дело №1119/2010 г. на ЧСИ Д.Ц. не са правени искания и не са извършвани действия на принудително изпълнение.

С молба от 16.01.2017 г. "О.Ф.Б." ЕАД в качеството си на правопреемник на „О.Ф.Б." ЕООД прави искане пред ЧСИ Ц. да бъде конституиран като взискател по изп.д. № 1119/2010 г.

С молба от 02.02.2017 г. "О.Ф.Б." ЕАД в качеството си на правопреемник на О.Ф.Б." ЕООД представя на ЧСИ Ц. приемо-предавателен протокол към договор за цесия от 16.08.2012 г. и прави искане на осн. чл.512 ГПК да бъде наложен заповор върху трудовото възнаграждение, което Н.Т. получава от „А.“ АД. С Постановление от 02.02.2017 г. ЧСИ Ц. конституира "О.Ф.Б." ЕАД като взискател по изп.дело № 20108720401119 и на същата дата изпраща заповорно съобщение до „А.“ АД за налагане на заповор върху вземанията на Н.Т..

През същия месец Е.М. заявява, че поема задължение да си погасява дълга и прави искане до ЧСИ да бъде отменен заповора наложен на вземанията на Н.Т..

На 13.03.2017 г. "О.Ф.Б." ЕАД, Н.Т. и Е.М. постигнали съгласие оставащата част от дълга (9 995,84 евро – главница, законна и договорна лихва) да бъде платена разсрочено – на 66 равни месечни вноски. Извън това Н.Т. и Е.М. се съгласили с всяка месечна погасителна вноска да превеждат дължимите такси по съдебното изпълнение в размер указан от ЧСИ. Дълга и таксите по съдебното изпълнение страните се договорили да бъдат привеждани по посочената в споразумението банкова сметка на ЧСИ Д. Ц.. "О.Ф.Б." ЕАД поел задължение в 3 дневен срок да поиска писмено от ЧСИ да спре изпълнението по образуваното изпълнително дело.

На 22.03.2017 г. ЧСИ Ц. вдига запора наложен на трудовите възнаграждения на Н.Т. в „А.“ АД.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение или да е предмет на издаден изпълнителен лист. В последния случай длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по заповед за изпълнение, като се позова на факти настъпили след издаването му. Настоящият иск се основава на твърдения за факти, възникнали след издаване на изпълнителния лист, което обуславя неговата допустимост съобразно предвидените в чл. 439 ГПК предпоставки.

В настоящия случай правото на принудително изпълнение на вземането на кредитора спрямо ищеца – длъжник е установено с влязла в сила заповед за изпълнение, издадена по чл. 417 ГПК по ч.гр.д.№ 2593/2010 г. по описа на Районен съд – К.. Поканата за доброволно изпълнение е връчена лично на длъжника на 01.11.2010 г. /лист 109 от делото/ В двуседмичния срок по чл. 414, ал. 2 от ГПК / преди промяната от с ДВ, бр. 100 от 2019 г./ Н. Б. Т. не е подала възражение по чл. 414 от ГПК, поради което заповедта за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК е влязла в сила на 15.11.2010 г. В случая е приложима общата петгодишна давност по отношение на всички оспорени вземания по процесната заповед за изпълнение. Това е така, защото вземанията, чието изпълнение се оспорва, са установени с влязла в сила заповед за изпълнение и приложима е разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД.

Съгласно цитираната разпоредба срокът на новата давност е винаги пет години, ако вземането е установено със съдебно решение. Издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК има всички последици на съдебно решение установително действие и преклудирание на обхванатите от обективните и субективните предели факти, стабилитет и изпълнителна сила. В този смисъл е установената съдебна практика. С решение № 3/04.02.2022 г., гр. дело № 1722/2021 г., IV г. о., ВКС е прието, че разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Така в настоящия случай с влизане в сила на заповедта за изпълнение, считано от 15.11.2010 г. е започнала да тече петгодишна давност за вземанията по заповедта за изпълнение по силата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД.

По отношение на последиците от образуването на изпълнително производство относно института на погасителната давност, са постановени ППВС № 3/18.11.1980 г. и ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Съгласно даденото с ППВС № 3/80 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, като по време на изпълнителното производство давност не тече, а считано от евентуалното му прекратяване започва да тече нова давност.

С приетото ТР № 2/26.06.2015 г. е дадено съвсем различно разрешение, според което по време на изпълнителния процес давността не спира и се прекъсва от всяко изпълнително действие/ **насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана**, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица/, като ППВС № 3/80 г. е обявено за загубило сила.

Въззивният съд възприема разбирането, че с ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, с което се изоставя вече даденото задължително тълкуване на ППВС № 3/80 г. и се възприема ново такова, поражда действие **за в бъдеще**. Прилагането му с обратна сила би довело до

правна несигурност, доколкото правните субекти са били длъжни и са съобразявали поведението си с едно предходно дадено, също задължително тълкуване. Поради това за заварените висящи изпълнителни производства от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство – от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес), погасителната давност е спряла.

В настоящия случай, изпълнителното дело № 1119/2010 г. е образувано на 07.10.2010 г., като на 22.10.2010 г. ЧСИ Д.Ц. е изпратила запорно съобщение до „А.“ АД за налагане на запор върху вземанията на Н.Т.. На 07.06.2011 г. „А.“ АД е уведомило ЧСИ Д. Ц., че Н. Б. Т. не е работник в дружеството и разпореждането за запор на трудовото ѝ възнаграждение не може да бъде изпълнявано. Поради това следва да се приеме, че до месец май 2011 г. запорът на трудовото възнаграждение на ищцата е изпълняван, а в периода от 01.06.2011 г. до 01.02.2017 г., когато / "О.Ф.Б." е конституиран като вискател по изп.дело № 20108720401119 и е изпратено запорно съобщение до „А.“ АД за налагане на запор върху вземанията на Н.Т./ не са правени искания и не са извършвани действия на принудително изпълнение. Поради това съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, без значение, че съдебният изпълнител не е постановил нарочен акт. В случая изпълнително действие, с което е прекъсната давността е запорът на трудовото възнаграждение на поръчителя Н. Б. Т., изпълняван до 01.06.2011 г. След тази дата в период от повече от две години не са поискани, нито са предприети въз основа на възлагане от вискателя изпълнителни действия, които да прекъснат срока на погасителната давност, то изпълнителното производство по отношение на ищцата се е прекратило по силата на закона на 01.06.2013 г. Това прекратяване на изпълнителното производство е преди приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, поради което по отношение на погасителната давност следва да се приложи тълкуването, дадено в предшестващото ППВС № 3/1980 г. Съгласно същото, погасителна

давност не е текла докато е траел този изпълнителен процес (т. е. до 01.06.2013 г.) и новата погасителна давност за вземането е започнала да тече от датата на прекратяване на изпълнителното производство – от 02.06.2013 г., а не от последното изпълнително действие. Започналата да тече на 02.06.2013 г. нова петгодишна погасителна давност е прекъсната с извършване на действие по принудително изпълнение, каквото е искането на "О.Ф.Б." ЕАД като взискател по изп.дело № 20108720401119 за налагане на заповест върху вземанията на Н.Т. към „А.“ АД, съгласно разпоредбата на чл.116, б.„в“ ЗЗД на 02.02.2017 г. Ново прекъсване на погасителната давност настъпва на 13.03.2017 г. на основание чл.116, б.„а“ ЗЗД - с подписването на споразумение между "О.Ф.Б." ЕАД и длъжниците Н.Т. и Е.М., в което признават вземането за 9 995,84 евро - главница, законна и договорна лихва.

С оглед изложеното въззивният съд намира, че по делото не се установява погасяването на вземанията, предмет на изпълнителното дело. Поради това предявеният иск от Н. Б. Т. против "О.Ф.Б." ЕАД за признаване за установено, че Н. Б. Т. не дължи на "О.Ф.Б." ЕАД сумите 7 064, 29 евро главница, 353,79 евро договорна лихва за периода от 18.11.2009 год. до 13.09.2010 г., 19.60 евро лихва за забава за периода от 18.12.2009 г. до 13.09.2010 г., законната лихва върху главницата от 14.09.2010 г. до изплащане на вземането и 830.94 лв. разноси по делото по издадения по ч.гр.д. № 2593/2010 год. по описа на Районен съд – К. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото Н. Б. Т. следва да заплати на "О.Ф.Б." ЕАД направените във въззивното производство разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 268/15.12.2021г., постановено по гр.д. № 1216/2021г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА Н. Б. Т. с ЕГН ***** от с. Г.Ч., общ. К., *** със

съдебен адрес гр. К., *** да заплати на "О.Ф.Б." ЕАД с ЕИК ***с адрес на управление гр. *** направените във въззивното производство разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, при предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____